

Κοινή Δήλωση
τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καί
τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. Βαρθολομαίου
(30 Νοεμβρίου 2014)

Ἡμεῖς, ὁ Πάπας Φραγκίσκος καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἐκφράζομεν τήν βαθεῖαν πρός τόν Θεόν εὐγνωμοσύνην μας διά τήν δωρεάν τῆς νέας ταύτης συναντήσεώς μας, ἡ ὁποία μᾶς παρέχει τήν δυνατότητα, παρουσία τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ κλήρου καί τῶν πιστῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νά ἐορτάσωμεν ἀπό κοινοῦ τήν ἐορτήν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καί ἀνταδέλφου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Ἡ μνήμη τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἐκήρυξαν τήν καλήν ἀγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τόν κόσμον διά τοῦ κηρύγματος καί τῆς μαρτυρίας τοῦ μαρτυρίου των, ἐνισχύει ἐντός ἡμῶν τήν ἐπιθυμίαν νά συνεχίσωμεν τήν κοινήν ἡμῶν πορείαν πρός τήν ὑπέρβασιν, ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ, τῶν ἐμποδίων, τά ὁποῖα μᾶς διαιροῦν.

Κατά τήν εὐκαιρίαν τῆς συναντήσεώς μας εἰς Ἱεροσόλυμα τόν παρελθόντα Μάϊον, κατά τήν ὁποῖαν ἐμνήσθημεν τοῦ ἱστορικοῦ ἐναγκαλισμοῦ τῶν ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν Πάπα Παύλου Σ' καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὑπεγράψαμεν κοινήν δήλωσιν. Σήμερα, κατά τήν εὐτυχῆ νέαν ταύτην ἀδελφικήν ἡμῶν συνάντησιν, ἐπιθυμοῦμεν νά ἐπαναβεβαιώσωμεν τās κοινάς ἡμῶν προθέσεις καί ἀνησυχίας.

Ἐκφράζομεν τήν εἰλικρινῆ καί σταθεράν ἀποφασιστικότητά μας, ὑπακούοντες εἰς τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά ἐντείνωμεν τās προσπάθειάς μας διά τήν προώθησιν τῆς πλήρους ἐνότητος ὅλων τῶν Χριστιανῶν καί, ὑπεράνω ὅλων, μεταξύ τῶν Καθολικῶν καί τῶν Ὁρθοδόξων. Ὡσαύτως, προτιθέμεθα νά στηρίξωμεν τόν θεολογικόν διάλογον, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἀκριβῶς πρό τριάκοντα πέντε ἐτῶν ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καί τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' ἐδῶ εἰς τό Φανάριον, καί ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται κατ' αὐτάς μέ τά πλέον δύσκολα ζητήματα, τά ὁποῖα ἐσημάδευσαν τήν ἱστορίαν τῶν διαιρέσεών μας καί ἀπαιτοῦν προσεκτικήν καί λεπτομερῆ μελέτην. Πρός τόν σκοπόν αὐτόν

παρέχομεν τήν διαβεβαίωσιν τῆς διαπύρου προσευχῆς μας ὡς Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ζητοῦντες ἀπό τούς πιστούς μας νά ἐνώσουν τάς προσευχάς των μέ τάς ἰδικάς μας «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ» (Ἰω. ιζ', 21).

Ἐκφράζομεν τήν κοινήν ἡμῶν ἀνησυχίαν διά τήν τρέχουσαν κατάστασιν εἰς τό Ἰράκ, τήν Συρίαν καί ὅλην τήν Μέσην Ἀνατολήν. Εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας διά εἰρήνην καί σταθερότητα καί εἰς τήν θέλησιν νά προωθήσωμεν τήν ὑπέρβασιν τῶν συγκρούσεων διά τοῦ διαλόγου καί τῆς καταλλαγῆς. Ἐνῶ ἀναγνωρίζομεν τάς προσπάθειάς, αἱ ὁποῖαι ἤδη καταβάλλονται πρός προσφοράν βοηθείας εἰς τήν περιοχήν, συγχρόνως καλοῦμεν ὅλους ὅσοι ἔχουν εὐθύνην διά τάς τύχας τῶν λαῶν νά ἐπιτείνουν τήν δέσμευσίν των ἔναντι τῶν κοινοτήτων αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν, περιλαμβανομένων καί τῶν χριστιανικῶν, καί νά τάς ἐνισχύσουν νά παραμείνουν εἰς τήν χώραν τῆς καταγωγῆς των. Δέν δυνάμεθα νά ἀποδεχθῶμεν μίαν Μέσην Ἀνατολήν χωρίς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ὁμολογοῦν τό Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἐκεῖ ἐπί δύο χιλιάδες χρόνια. Πολλοί ἀπό τούς ἀδελφούς καί τάς ἀδελφάς μας διώκονται καί ὑπεχρεώθησαν βιαίως νά ἐγκαταλείψουν τάς ἐστίας των. Φαίνεται ὅτι ἀκόμη καί ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἔχει χαθῆ• τό ἀνθρώπινον πρόσωπον δέν ὑπολογίζεται πλέον καί δύναται νά θυσιασθῆ δι' ἄλλους σκοπούς. Καί, τό τραγικώτερον, πάντα ταῦτα συναντοῦν τήν ἀδιαφορίαν τῶν πολλῶν. Ὅπως μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ Ἅγιος Παῦλος, «εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη» (Α' Κορ. ιβ', 26). Τοῦτο ἀποτελεῖ τόν νόμον τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς, καί μέ τήν ἐννοίαν αὐτήν δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει ἐπίσης καί ἕνας οἰκουμενισμός τῆς ὀδύνης. Ὅπως ἀκριβῶς τό αἷμα τῶν μαρτύρων ὑπῆρξε τό σπέρμα τῆς δυνάμεως καί ἀναπτύξεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόν ἴδιον τρόπον ἡ συμμετοχή εἰς τάς καθημερινάς θλίψεις ἠμπορεῖ νά ἀποβῆ ἀποτελεσματικόν ὄργανον ἐνότητος. Ἡ τρομερά κατάστασις τῶν χριστιανῶν καί ὄλων ὅσοι ὑποφέρουν εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν καλεῖ ὄχι μόνον εἰς συνεχῆ προσευχήν, ἀλλά καί εἰς τήν κατάλληλον ἀνταπόκρισιν ἐκ μέρους τῆς διεθνoῦς κοινότητος.

Αἱ σοβαραί προκλήσεις, τάς ὁποίας ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος εἰς τήν

παρουῶσαν κατάστασιν, ἀπαιτοῦν τήν ἀλληλεγγύην ὅλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, καί διά τοῦτο ἀναγνωρίζομεν ὡσαύτως τήν σπουδαιότητα τῆς προωθήσεως ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου μετά τοῦ Ἰσλάμ ἐπί τῆ βάσει ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καί φιλίας. Ἐμπνεόμενοι ἀπό κοινάς ἀξίας καί ἐνισχυόμενοι ἀπό γνήσια ἀδελφικά αἰσθήματα, Μουσουλμάνοι καί Χριστιανοί καλοῦνται νά ἐργασθοῦν ἀπό κοινῶν χάριν τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καί τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀξιοπρεπείας καί τῶν δικαιωμάτων κάθε προσώπου, ἰδιαίτερος εἰς τὰς περιοχάς ἐκείνας, ὅπου ἄλλοτε ζοῦσαν ἐπί αἰῶνας μέ εἰρηνικήν συνύπαρξιν, καί ἤδη ὑφίστανται ἀπό κοινῶν τήν τραγικότητα τῆς φρίκης τοῦ πολέμου. Ἐπί πλέον, ὡς Χριστιανοί Ἠγέται, καλοῦμεν ὅλους τοὺς θρησκευτικούς ἡγέτας νά ἐπιδιώξουν καί ἐνισχύσουν τόν διαθρησκειακόν διάλογον καί νά καταβάλουν κάθε προσπάθειαν διά τήν οἰκοδόμησιν ἑνός πολιτισμοῦ εἰρήνης καί ἀλληλεγγύης μεταξύ ἀνθρώπων καί λαῶν. Ἐνθυμούμεθα, ἐπίσης, ὅλους τοὺς λαούς, οἱ ὅποιοι δοκιμάζονται ἀπό τά δεινά τοῦ πολέμου. Ἰδιαίτερος προσευχόμεθα διά τήν εἰρήνην εἰς τήν Οὐκρανίαν, χώραν μέ ἀρχαίαν Χριστιανικήν παράδοσιν, καί ἀπευθύνομεν ἑκκλησίαν πρὸς ὅλα τά ἐμπλεκόμενα μέρη νά ἀκολουθήσουν τήν ὁδόν τοῦ διαλόγου καί τοῦ σεβασμοῦ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου πρὸς τόν σκοπόν τοῦ τερματισμοῦ τῶν συγκρούσεων, ὁ ὁποῖος θά ἐπιτρέψῃ εἰς ὅλους τοὺς Οὐκρανοὺς νά ζήσουν μέ ἀρμονίαν.

Ἡ σκέψις μας στρέφεται πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν μας ἀνά τόν κόσμον, τοὺς ὁποῖους χαιρετοῦμεν παραθέτοντες αὐτούς εἰς τόν Σωτῆρα μας Χριστόν, ὥστε νά εἶναι ἀκάματοι μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὑψώνομεν τήν διάπυρον προσευχήν μας πρὸς τόν Κύριον ὅπως χαρίσῃ τήν δωρεάν τῆς εἰρήνης ἐν ἀγάπῃ καί ἐνότητι εἰς ὅλην τήν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν.

«Αὐτός δέ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δώῃ ὑμῖν τήν εἰρήνην διά παντός ἐν παντί τρόπῳ. Ὁ Κύριος μετά πάντων ὑμῶν» (Β' Θεσσ. γ', 16).

Ἐκ Φαναρίου, 30 Νοεμβρίου 2014.